

HIRO ARIKAWA

Zápisky
cestující mačky

Ljndeni

Zápisky cestujúcej mačky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Hiro Arikawa

Zápisky cestujúcej mačky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

Zápisky cestujúcej mačky

HIRO ARIKAWA

Zápisky
cestujícícej
mačky

Ljndeni

Tabineko Ripōto © 2015 Hiro Arikawa. All rights reserved.
Translation © František Paulovič, 2020
Cover design © Inga Joala, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1869-1
ISBN e-knihy 978-80-566-1958-2 (1. zverejnenie, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-1959-9 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-1957-5 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

Obsah

<i>Skôr než sa vydáme na cestu</i>	9
<i>Kósuke</i>	25
<i>Jošimine</i>	79
<i>Sugi a Čikako</i>	135
<i>Posledný výlet</i>	191
<i>Noriko</i>	225
<i>Posledná správa</i>	279

Skôr než sa vydáme na cestu

Som mačka a zatiaľ nemám žiadne meno. V Japonsku to raz o sebe vyhlásila jedna úžasná mačka. Nevie, do akej miery bola táto mačka úžasná, no keďže ja meno mám, aspoň v tomto smere som ju tromfol. Pravda, či sa mi moje meno páči alebo nie, to je už celkom iný príbeh. Veď len to, ako sa absolútne nehodí k môjmu pohlaviu, je vo svojej podstate až neuveriteľné... Dostal som ho približne pred piatimi rokmi, práve keď som dovŕšil dospelosť. Mimochodom, je mnoho teórií, ako prepočítavať mačací vek na ľudské roky, no nám mačkám príde celkom normálne, že sa už rok po narodení cítim na človečích dvadsať.

V tom čase som si obľúbil spávať na prednej kapote striebornej dodávky stojacej na parkovisku pred jedným panelákom. Prečo práve tam? Pretože či už som spal, alebo len tak oddychoval, nestalo sa, že by ma nejaký človek odtiaľ odohnal, čo by inak pôsobilo nanajvýš nedôstojne. Ľudia sú totižto enormne drzý živočíšny druh. Vlastne tvoria iba akúsi skupinu vzpriamene kráčajúcich opíc. Auto pokojne nechajú stáť len tak pod holým nebom napospas vrtochom počasia, no keď im mačka zanechá na okne odtlačky

labiek, idú zrazu od zlosti vyskočiť z kože. Vie mi to niekto vysvetliť?

Na prednej kapote striebornej dodávky sa mi vždy spalo najlepšie. A to aj v zime – počas krátkych slnečných a teplých dní bola naozaj príjemne vyhriata a poobede sa na nej dalo dobre zdriemnuť. A keď konečne prišla jar, mohol som úspešne uzavrieť ďalší cyklus striedania ročných období. Pre mačky niet väčšieho šťastia, ako keď sa narodia na jar. Sezónu lásky máme dvakrát do roka, na jar a na jeseň, no mačiatka, ktoré sa narodia pred zimou, ju vôbec nemusia prežiť.

Vyhrieval som sa schúlený do kľbka na teplej kapote, keď som náhle na sebe pocítil prenikavý pohľad. Lenivo som otvoril oči a uvidel vysokého mladého muža, ktorý si ma sústredene a tak trochu fascinovane premeriaval.

„Ty tu takto polihuješ stále?“

Myslím si, že to už bude tak, máš s tým nejaký problém?

„Si krásny...“

No áno, to počúvam často.

„Môžem sa ťa dotknúť?“

Je mi ľúto, ale nie! Rýchlo som na výstrahu zdvihol prednú labku, načo muž zmeravel a skrivil pery. To je ale nevychovanosť! Ako by si sa cítil ty, keby si driemal a dostal by si takúto otázku?

„Možno by bodlo niečo na zahryznutie.“

Tak to je iná reč, zdá sa, že sa pomaly začínaš učiť... Napokon, za to, že si ma vyrušil z pokojného spánku, by som si nejakú odmenu aj zaslúžil. Predklonil som sa a natia-

hol krk, aby som lepšie videl, ako sa muž prehrabáva v igelitke s nákupom.

„Zdá sa, že som nekúpil nič dostatočne mačacie.“

Daj čokoľvek, je mi to jedno. Túlavé mačky netrpia prierberčivosťou. Ten šalát z morských plodov nevyzerá najhoršie... Zvedavá hlava mi zašuchotala o igelit, čo muža celkom pobavilo. S úsmevom ma po nej pohladil.

Ľuj, to smažené mäsko by som si veru dal!

„Také nezdravé jedlo? Radšej nie. Navyše je veľmi pikantné.“

Prosím ta, aké nezdravé... Myslíš si, že túlavá mačka, ktorá ani nevie, čo s ňou zajtra bude, sa trápi tým, čo jej telu prospieva a čo nie? Žaujíma ma jediné – či mám v tejto chvíli čo pod zub. Muž nakoniec predsa len začal zo sendviča vyťahovať smažené kúsky mäsa a kladol si ich na dlaň. Naozaj chce, aby som mu jedol priamo z ruky? Vážne si myslí, že si ma takto získa? Ach jaj, čo sa dá robiť?! Keď ide o kúsok čerstvého mäsa, prečo neurobiť výnimku? Zo zásad sa mačka nenaje.

Pustil som sa do mäska a prsty jeho pravej ruky mi začali prechádzať od brady smerom k ušiam. Jemne ma za nimi škrabkal. Prečo by som človeku za dobré jedlo nedovolil, aby ma trochu pohladkal? Na tom nie je nič zlé. Tento muž v tom bol navyše skutočný majster. Vôbec by mi neprekážalo, keby ma hladil pod bradou o čosi dlhšie. Hlavu som nastavil ešte bližšie k jeho ruke – aké je to príjemné!

„V sendviči zostanú už len lístky kapusty, pozri,“ muž sa usmial a z plastového balenia so sendvičom

prekrojeným na dve časti vyberal posledný kúsok mäsa. Nemal by som nič proti tomu, keby pokračoval a ponúkol mi aj kúsky cestíčka, ktoré odložil bokom – určite by ma zasýtili ešte viac.

Nakrímil ma a ja som mu za odmenu dovolil, aby ma hladil – priznávam. No teraz je čas rozlúčiť sa. Opäť som zdvihol pravú labku, tentoraz to malo znamenať dovidenia. Pochopil. „Uvidíme sa neskôr,“ vzpriamril sa a odkráčal k schodisku vedúcemu do domu.

Toto bolo naše prvé stretnutie. Krátko nato som od muža dostal meno.

Od toho dňa som každý večer nachádzal pod striebornou dodávkou nejaké jedlo. V tieni zadnej pneumatiky bolo vždy položené niečo vo veľkosti ľudskej hrste, čo pre mačku predstavuje uspokojivú porciu solídneho obeda. Muž zo schodiska počas noci bezcieľne vychádzal von. Ak som bol nablízku, trochu som sa okolo neho pomotal a dal sa pohľadiť na znak vďaky za jeho dary. Keď ma nezastihol, nechal mi niečo pod dodávkou. Niekedy sa stávalo, že mi to zjedli iné mačky alebo muž niekam odišiel – nevedno kam – a ja som vtedy márne až do rána čakal na jedlo. Ukázalo sa ako hlúpe predpokladať, že by som každý deň mohol dostať pravidelnú stravu. Nuž, ľudia sú nespoľahlivé tvory a vo všeobecnosti sa nevypláca sľubovať si od nich niečo viac. Mačací spôsob prežitia beztak spočíva v rozhadzovaní záchranných sietí na všetky možné strany. Môj vzťah k tomu mužovi preto zostá-

val opatrný a formálny – no osud to tak nechcel a zasiahol. Dalo by sa povedať, že mi pekne zavaril...

Raz v noci som prechádzal cez cestu, keď ma prudko oslepilo svetlo prichádzajúceho auta. Hoci som okamžite odskočil, ozvalo sa hlasné zatrúbenie. To nevestí nič dobré... Prekvapilo ma to a chcel som sa rýchlo vytratiť. Neskoro. Dostal som sa približne do polovice únikovej cesty, keď do mňa auto vrazilo a odhodilo ma do strany. Čo sa to do mačacieho pekla stalo?! Nič som nechápal. Náhle som si uvedomil, že ležím v kríkoch vedľa cesty. Celým mojím telom zalomcovala bolesť neporovnateľná s ničím, čo som si od narodenia pamätal. Aspoňže žijem.

S očami vypleštenými od hrôzy som sa pokúsil postaviť, no musel som okamžite vykriknúť. *Auuu...* To je bolesť! Pravá zadná noha ukrutne bolí! Otočil som polovicu tela, aby som si olízal ranu, a vtedy som to zbadal... *Auuu!* Z nohy mi trčala kosť. Pokiaľ ide o poranenia, otvorené rany, nech už sú akokoľvek hrozivé, si viem ošetriť jazykom, no v tomto prípade by som mohol lízať, koľko chcel. Kosť vytrčajúca z nohy sa hlásila o slovo prenikavou bolesťou. Ach, keby len toľko netrčala... Čo teraz? Čo mám robiť? Keby mi niekto...

Pomóóó! Kto by však zachraňoval túlavého kocúra, pomyslel som si vzápätí... Náhle som si spomenul na muža, ktorý mi každý večer prináša niečo pod zub. Hádám by mi vedel pomôcť! Trochu som zaváhal – náš vzťah je predsa o tom, že on ma nakrími a ja mu za odmenu dovolím, aby ma pohladil. No

za pokus to aj tak stojí... Zadnú nohu s trčiacou kosťou som zdvihol a vydal sa na cestu. Za každé zavadenie o zem sa dostavil trest – zasiahla ma omračujúca bolesť. Niekoľkokrát som to takmer vzdal. *Nezvládnem to – nedokážem prejsť už ani jeden krok...*

Nejakým zázrakom sa mi podarilo dostať až na parkovisko pred domom, na miesto našich spoločných stretnutí. Kým som dokrival k striebornej dodávke, už sa pomaly briezďilo. *Au, au – to je koniec, viac už nespravím ani krok, tentoraz nie.* Z plných pľúc som vykrikoval o pomoc: *Auuuuuuuuuu!!!* Niekoľkokrát za sebou, vždy najsilnejšie, ako som len vedel. Tak prenikavo, že mi hlas po čase začal vynechávať. Už len to zavýjanie samo osebe bolo pre mňa nesmiernym utrpením.

A vtedy som zbadal, že niekto zostupuje po schodoch. Zdvihol som hlavu a spoznal ho.

„Vedel som, že si to ty,“ povedal, no v okamihu celý zbledol a bleskovo sa ku mne rozbehol. „Čo sa ti stalo? Prešlo ťa auto?“

Od hanby som doslova onemel.

„Bolí to? Musíš veľmi trpieť.“

Už sa ma prestaň pýtať na zjavné veci, začínam byť z toho pekne podráždený. Maj trochu ohľadu na poraněného kocúra!

„To bola sila! Tým volaním o pomoc si ma normálne zobudil. Naozaj si volal na mňa?“

No áno, samozrejme, že na teba, na koho iného? Prestaň konečne s tými výlevmi, iba zdržuješ!

„Dúfal si, že ti určite voľajako pomôžem, však?“

Keď som neochotne musel priznať, že trafil kliniec po hlavičke, začal z ničoho nič roniť slzy. Prečo plače? „To je úžasné, že si si na mňa spomenul.“

Mačky neplačú ako ľudia, hoci... mám také tušenie, že rozumiem pocitom, ktoré ťa dohnali k slzám. Áno, prvý, na koho som si v tej chvíli spomenul, si bol ty. Vedel som, že sa niečo stane, ak za tebou prídem. No teraz k veci: Chceš mi vôbec nejako pomôcť? Tá bolesť je čoraz neznesiteľnejšia. Obávam sa, že samo sa to nezahojí, tak na čo čakáš?

„Neboj sa, budeš v poriadku, poď, ideme.“ V lepenkovej škatuli vystlanej mäkkou dekou ma naložil do striebornej dodávky. Zamierili sme na veterinárnu kliniku. Nepoznám horšie miesto na svete, a tak nebudem zachádzať do detailov. Väčšina zvierat ho po prvej návšteve netúži navštíviť znovu. Aký význam by preto malo rozprávať o ňom v tomto príbehu?

Napokon som u muža zostal, až kým sa mi rana nezahojila. Byt mal zariadený usporiadane. Žil v ňom sám. Do prezliekacej časti kúpeľne mi dal krabicu na toaletu a do kuchyne misky na vodu a jedlo. Možno na to nevyzerám, no som celkom inteligentný kocúr s dobrými spôsobmi. Rýchlo som sa naučil, ako používať záchod, aby zostala podlaha čistá. Pochopiť, na ktorých miestach si nemám brúsiť pazúry, mi tiež netrvalo dlho. Podľa toho som sa aj zariadil. Žiadne brúsenie o steny ani o drevené zárubne dverí, ale iba na nábytku a na deke – hoci mi muž nikdy nepovedal, že zákaz sa na ne nevzťahuje (na začiatku sa síce netváril najšťastnejšie, no keďže som kocúr, ktorý

dokáže veľmi pozorne čítať atmosféru, presne vycítim, čo sa smie a čo už nie).

Trvalo dva mesiace, kým sa kosť zahojila a vybrali mi stehy. Za ten čas som sa dozvedel, ako sa môj záchranca volá. Satoru Mijawaki.

Satoru ma celý čas ledabolo oslovoval „ty“, „mačka“, alebo „pán kocúr“. Ako inak, keď som nemal žiadne meno. Ak by som aj nejaké mal, zbytočne by som mu ho hovoril, pretože nerozumie môjmu jazyku. Ľudia sú v tomto ohľade dosť v nevýhode, rozumejú iba vlastnej reči. Keď už sme pri tom, vedeli ste, že všetky zvieratá sú multilingválne?

Vždy keď som vykročil smerom k vchodovým dverám, Satoru zvrátil obočie a nahnevane mi vysvetľoval, že by som to nemal robiť: „Ak sa raz vyberieš von, tak sa už pravdepodobne nevrátiš, nemám pravdu? Buď trpezlivý a vydrž, kým sa nevylicíš! Určite by ťa nebavilo mať štychy na nohe po celý život.“

Hoci som vďaka sebaovládaniu mohol o nejaký čas ako-tak chodiť, nemyslel som si, že ma stehy na nohe budú stále tak veľmi bolieť. Už len pre ten Satoruov nahnevaný výraz som na prechádzku dva mesiace ani nepomyslel. Navyše tu boli moji mačací súper, ktorých by šuchtavá zadná noha len navnadila na súboj, a to som predsa riskovať nemohol. Nakoniec sa však rana kompletne zahojila. S čoraz namrzenejším výrazom tváre som začal chodiť k dverám v hale a mňaučať. *Ďakujem za všetku tvoju námahu, ktorú si mi venoval. Ostanem ti navždy hlboko zaviazaný za túto obe-*

tu. Aj keby si mi oddnes už nikdy nenechal pod striebornou dodávkou žiadne jedlo.

V takýchto chvíľach sa Satoru netváril nahnevane, na jeho tvári sa zračil skôr smútok. Rovnako ako v prípade nábytku a deky – nie je to síce zakázané, ale aj tak...

„Takže ty by si už najradšej odišiel.“

Ach jaj, tváriš sa, akoby si sa mal čoskoro rozplakať. Nehovor mi, že ti bude smutno, keď odídem.

„Premýšľal som, či by si sa nechcel stať mojím domácim kocúrom.“

Jeho ponuka prišla ako blesk z jasného neba. Nikdy mi nenapadla myšlienka, že by som sa mohol jedného dňa zmeniť z odjakživa túlavého kocúra na kŕmeného domáceho miláčika. Vedel som, že kým sa mi rana nezahojí, bude o mňa postarané, no mal som v pláne odísť, len čo sa vystrábijem. Presnejšie povedané, vždy som počítal s tým, že raz odídem.

*Nie je lepšie, keď sa budem sám porúčať, ako keď ma raz niekto vyhodí? Mačky predsa majú svoju úroveň. Ak si ma chcel za domáce zviera, mal si mi to povedať skôr. S ľahkosťou som sa prešmykol cez dvere, ktoré Satoru, zjavne zvädzajúci vnútorný boj, dosť neochotne otvoril. Ešte som sa za ním otočil a rozlúčil s hlasným mňau, do ktorého som vložil aj: *Nepôjdeš so mnou?**

Satoru mal na človeka celkom dobrý inštinkt, vedel sa nastaviť na mačací jazyk, a tak moju výzvu hruvo pochopil. Tak trochu v rozpakoch sme spolu vyšli von. Mesto sa v jasnej mesačnej noci ponorilo do úplného ticha. Vyskočil som na kapotu striebornej do-

dávky. Po takom dlhom zotavovaní ma sila môjho odrazu príjemne prekvapila. Spokojne som zoskočil na zem a s chuťou zapriadol.

Náhle blízko nás prešlo auto. Chvost sa mi zježil a celým mojím telom zalomcoval strach, že do mňa vrazí a poláme mi kosti. Inštinktívne som sa jedným skokom skrýl za Satorua. Pozrel sa na mňa a chápa-vo sa pousmial. Nakoniec sme sa teda spolu vrátili do domu. Ale až po krátkej prechádzke po okolí.

Otvoriť! zamňaukal som pred dverami na druhom poschodí.

Satoru na mňa hľadel s úsmevom, hoci to opäť vyzeralo, akoby sa mal čochvíľa rozplakať.

„Naozaj sa tam chceš vrátiť?“

Samozrejme, rýchlo otváraj!

„A chceš byť mojím domácim kocúrom?“

*Áno, len by som poprosil, aby sme sa občas išli von po-
prechádzať.*

Takto sa zo mňa stal Satoruov domáci kocúr.

„Keď som bol malý, staral som sa o mačku, ktorá vyzerala presne ako ty.“ Satoru vytiahol zo zásuvky album s fotografiami. „Pozri!“ Na všetkých jedna a tá istá mačka.

Tak toto poznám – niečoho takého je schopný len úplný blázon do mačiek. Tá na fotkách sa na mňa naozaj podobala. Okrem hlavy a chvosta bola úplne biela. Na tvári dve čierne škvrny a zahnutý celý čierny strapatý chvost. Sklon chvosta bol iný, no sfarbením hlavy sme sa dokonale zhodovali.

„Škvrny na jeho čele tvorili znak 八 – osem, preto sa volal Hači.“

To už je čo za úbohý spôsob výberu mena?! Začal som sa s hrôzou obávať, aké pripadne mne. A čo keby si ma pomenoval 九 – Kjú, deviatka predsa nasleduje po osmičke, nie?

„Čo hovoríš na Nana?“

Čože??? Tu sa akože odpočítava či čo? Celkom ma zaschočil.

„Pozri, koniec chvosta máš zahnutý inak ako Hači. Keď sa naň dívam zhora, vidím číslicu 七 – sedem.“

Reč je o mne a o mojom chvoste? Tak to teda nie, trochu spomal. Nezdá sa ti náhodou, že Nana je príliš ženské meno? Ja som predsa dost' rešpektovaný kocúr, čo si o mne pomyslia mačky v mojom okolí, keď sa s nimi budem chcieť spáriť?

„Skvelé, čo hovoríš? Je to šťastné číslo a tiež dobré znamenie.“

Nespokojne som zamňaučal. Satoru prižmúril oči a poštekľil ma pod bradou: „Páči sa ti tvoje meno?“

Vôbec!!! Teda... jáááj... Zase to jeho škrabkanie. Od slasti som mimovoľne začal priasť.

„Takže sa ti páči, však?“

Ale nie... Takto som nakoniec prišiel o šancu vyriešiť celé toto nedorozumenie (čo iné som akože mal robiť – veď ma stále škrabkal!). Bolo rozhodnuté, odvtedy sa volám Nana.

„A ideme sa sťahovať!“

V dome platil zákaz chovu domácich zvierat. Satoru sa so správcom dohodol, že kým sa nezotavím zo zranenia, môžem uňho ostať. Potom sa so mnou presťaho-

val do inej časti mesta. A to všetko len z lásky ku mne! Ako kocúr musím pripustiť, že ten chlap je skutočný blázon do mačiek. Takto sa začal náš spoločný život. Satoru bol ako spolubývajúci mačky úplne bezproblémový človek a ja som bol ako spolubývajúci človeka úplne bezproblémový kocúr. Vychádzali sme spolu skutočne perfektne. Celých päť rokov, ktoré nasledovali.

Stalo sa to v čase, keď som dovŕšil svoju kocúriu dospelosť a Satoru mal niečo po tridsiatke.

„Nana, prepáč!“ ospravedlňoval sa mi a hladil ma pri tom po hlave.

Tó je v poriadku, naozaj! Nič si z toho nerob.

„Je mi tak ľúto, čo sa stalo.“

Nemusíme sa už o tom baviť – som kocúr, ktorý chápe, ako to v živote chodí.

„Nikdy som nemal v pláne sa ťa zbaviť.“

Život – ľudský či mačací – sa nie vždy uberá želaným smerom. Naše spolunažívanie sa jednoducho ocitlo na konci. Vidím to tak, že sa vrátim k živobytiu, aké som viedol pred piatimi rokmi. Ako by to asi dopadlo, keby som vtedy po uzdravení ostal na ulici? Nebude to med lízať, ale od zajtra sa vrátim na túlavé chodníčky. O nič neprichádzam. Len o meno Nana a o tých päť rokov, ktoré som strávil s ním.

Tak sa už prestaň trápiť. Mačky vedia prekonať čokoľvek, čo ich v živote stretne. V mojom prípade to platí s jedinou výnimkou – v hlave sa mi premietla spomienka na Satorua, keď ma našiel so zlomenou kosťou.

Pôjdeme?

Satoru otvoril poklop na mojej kletke. Pochopil som a vliezol dnu. Celých tých päť rokov som bol veľmi dobrý a poslušný kocúr. Dokonca aj keď ma vliezol zavretého v kletke na najhoršie miesto na svete – do nemocnice –, vôbec som nevystrájal a neprskal.

„Poďme!“

Ako spolubývajúci som nerobil žiadne problémy a nemienim ich spôsobovať ani v úlohe spolucestujúceho na našom poslednom výlete. Satoru zavrel poklop kletky a naložil ma do striebornej dodávky.

Kósuke

„Dlho sme sa nevideli.“

Takto jednoducho sa začal e-mail od Satorua Mi-jawakiho, priateľa z detských čias, ktorý sa odsťahoval, keď spolu chodili na základnú školu. Odvtedy zmenil bydlisko ešte niekoľkokrát, no napriek tomu dal Kósukemu vždy o sebe vedieť a priateľmi ostali, aj keď mali obaja po tridsiatke.

„Prepáč, že ťa takto nečakane otravujem, no nechcel by si si vziať môjho kocúra?“

Bol to nesmierne krásny kocúr. Vinou neodvratných záležitostí sa už vraj oňho nemôže viac starať, a preto hľadá niekoho, kto by mu pomohol a zobral si ho k sebe. Čo myslel pod „neodvratnými záležitosťami“, Satoru podrobnejšie nevysvetlil. Ak by bol Kósuke ochotný ujať sa kocúra, priviezol by ho ukázať. K e-mailu priložil aj dve jeho fotografie. Mal na čele dve škvrny pripomínajúce japonskú číslicu osem.

„Čože?“ vykrikol mimovoľne Kósuke. „Veď vyzerá ako Hači!“

Kocúr na fotke skutočne pripomínal kocúra, ktorého spolu so Satoruom pred rokmi našli odvrhnutého. Preklikol na druhú snímku s detailným záberom chvos-

ta. Ohnutý čierny koniec vyzeral ako číslica sedem. V tej chvíli si spomenul na poveru: mačky so zahnutým chvostom v tvare sedmičky vraj nosia šťastie. Od koho to len počul? Snažil sa rozpamätať, a náhle pocítil na hrudi ťažobu – povedala mu to jeho manželka. Pred časom ho opustila a vrátila sa do domu svojich rodičov. Netušil, či sa ešte niekedy k nemu vráti. Vlastne sa už začal zmierovať s tým, že to takto ostane natrvalo.

Teraz sa mu však zrodila v hlave zvláštna myšlienka. Ak príde do domu mačka prinášajúca šťastie, všetko sa zmení a ich vzájomné odlúčenie sa môže skončiť. Bude sa ponevierať po dome a zahnutým končekom svojho chvosta začne zhrňať drobné úlomky šťastia. Zo spoločného života sa razom vytratia všetky problémy – hoci aj bez detí.

Kósuke si pomyslel, že prijatím kocúra nič nepokazí. Podobá sa na Hačiho, je veľmi pekný a má ohnutý koniec chvosta. Navyše po dlhom čase opäť bude mať príležitosť stretnúť sa so Satoruom.

Poslal manželke e-mail.

„Priateľ ma poprosil, či si nevezmem jeho mačku, čo si o tom myslíš?“

„Rob si, čo chceš,“ odpovedala.

Z jej slov zavanul chlad, a predsa z nich mal dobrý pocit. Doteraz mu nikdy neodpovedala a vlastne ani nedúfal, že by sa ozvala. Kósukeho manželka miluje mačky, a tak mu napadlo, či sa nevráti späť, len aby sa na kocúra prišla pozrieť. A ak by jej ešte napísal, že sa ho s radosťou ujme, no nevie, ako sa o zviera postarať,

možno by ju práve náklonnosť k mačkám priviedla k tomu, aby sa nadobro vrátila.

Má to len jedinú chybu. Kósukeho otec mačky neznáša... Nie, z toho asi nič nebude – uvedomil si a od trpkosti zovrel pery. Vždy bral veľký ohľad na to, čo si jeho otec myslí. To bola napokon aj príčina, prečo ich manželstvo prestalo fungovať.

Teraz je však pánom rodinného obchodu a nemusí ho zaujímať, ako sa k tomu otec postaví. Rozhodol sa. Kocúra Satorua Mijawakiho, priateľa z detských čias, si vezme, nech sa otec rozčuľuje, koľko chce. Nech si hoci aj myslí, že mu to urobil napriek.

Satoru prišiel hneď nasledujúci týždeň. Bol voľný deň a obchod zostal zatvorený. V striebornej dodávke sa viezla aj jeho milovaná mačka.

Kósuke vybehol von, hneď ako začul zvuk motora. Na parkovisku pred obchodom sa Satoru snažil nájsť miesto na parkovanie.

„Kósuke, dlho sme sa nevideli!“ Pustil volant a mával cez otvorené okno.

„Rýchlo zaparkuj,“ privítal ho len suchým úsmevom a trochu ho popohнал. Naposledy sa videli pred tromi rokmi, a tak mal zo stretnutia s ním trochu obavy. Od detských čias sa vôbec nič nezmenilo...

„Ak by sa ti dalo odstaviť auto tamto na okraji parkoviska, bolo by to fajn. Hoci sa tam trochu zle stojí.“

Pred obchodom mali tri parkovacie miesta pre zákazníkov. Satoru zastal na tom najbližšom k vchodu,